

УДК 327:351.86:316.77

DOI <https://doi.org/10.32782/2312-1815/2025-22-38>

Віктор Ткачук

ORCID: 0009-0006-1538-976X

ПОЛІТИЧНА РЕПУТАЦІЯ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ КРИЗ І ВОЄННИХ ЗАГРОЗ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ТА УКРАЇНСЬКИЙ КОНТЕКСТ

У статті здійснено комплексний аналіз феномену політичної репутації держави в умовах кризових ситуацій і воєнних загроз з опорою на сучасний європейський досвід та український контекст. Політична репутація розглядається як багатовимірний стратегічний ресурс, що в періоди безпечових викликів істотно впливає на рівень міжнародної довіри, здатність держави залучати зовнішньополітичну, економічну й безпекову підтримку, а також на процеси внутрішньої суспільної консолідації. Обґрунтовується теза, що в умовах криз і воєн репутаційний капітал держави формується не лише завдяки традиційним інструментам дипломатії, а й через ефективну кризову комунікацію, інституційну спроможність, дотримання демократичних цінностей і стійкість політичних інститутів.

У роботі розкрито особливості трансформації репутаційних практик у державах Європейського Союзу під впливом воєн, гібридних загроз, інформаційних атак, внутрішньополітичної нестабільності та глобальних криз. Проаналізовано роль державних інституцій, стратегічних комунікацій, публічної дипломатії та медійної політики у збереженні й посиленні позитивного міжнародного іміджу в умовах надзвичайних обставин. Окрему увагу приділено механізмам протидії дезінформації та формуванню довіри з боку міжнародних партнерів і громадян.

Значне місце в дослідженні відведено українському кейсу, де політична репутація формується в умовах повномасштабної війни та активної євроінтеграційної динаміки. Визначено ключові ризики, виклики й можливості для розвитку репутаційного потенціалу України на міжнародній арені, а також окреслено значення адаптації європейських практик кризового управління репутацією. Впровадження європейського досвіду може стати важливим інструментом зміцнення позицій України на шляху до членства в Європейському Союзі. Отримані результати можуть бути використані в наукових дослідженнях, освітніх програмах, а також у практиці формування державної політики та стратегічних комунікацій в умовах сучасних викликів.

Ключові слова: політична репутація, кризові ситуації, воєнні загрози, Європейський Союз, Україна, міжнародна довіра, євроінтеграція, гібридні виклики, національна безпека.

Вступ. Сучасні міжнародні відносини характеризуються зростанням кількості кризових явищ і воєнних загроз, що суттєво впливають на функціонування держав. У таких умовах особливої ваги набуває політична репутація держави як комплексний феномен, що відображає рівень довіри, легітимності та передбачуваності політичних інститутів у сприйнятті внутрішніх і зовнішніх акторів. Політична репутація все більше перетворюється на стратегічний ресурс, здатний впливати на зовнішньополітичні рішення, обсяги міжнародної підтримки, інвестиційну привабливість і рівень суспільної консолідації.

Європейські держави мають значний досвід формування та підтримки політичної репутації в умовах криз, пов'язаних із воєнними конфліктами, терористичними загрозами, міграційними кризами та гібридними викликами. У межах Європейського Союзу політична репутація ґрунтується не лише на інституційній стабільності, а й на дотриманні демократичних цінностей. Саме ці чинники дозволяють державам ЄС зберігати довіру міжнародної спільноти навіть у періоди глибоких потрясінь.

© В. Ткачук, 2025

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0

Для України проблематика політичної репутації набуває особливого значення в умовах повномасштабної війни та активного просування курсу на європейську інтеграцію. Воєнні загрози суттєво трансформують механізми формування репутаційного образу держави, актуалізуючи питання ефективності державної політики і відповідності європейським стандартам. Водночас досвід країн ЄС може слугувати методологічною та практичною основою для вироблення стійкої стратегії політичної репутації України в кризових умовах.

Метою статті є аналіз особливостей формування політичної репутації держави в умовах криз і воєнних загроз на основі європейського досвіду та українського контексту. Для досягнення поставленої мети передбачено такі завдання: з'ясувати теоретичні підходи до розуміння політичної репутації в кризових умовах; проаналізувати європейські практики збереження репутаційного потенціалу держав; визначити специфіку та перспективи розвитку політичної репутації України в умовах воєнних викликів і євроінтеграційних процесів.

Матеріали і методи дослідження. Дослідження базується на міждисциплінарному підході, що інтегрує інструментарій політології, міжнародні відносини, державне управління та стратегічну комунікацію. Методологічна основа складається з об'єктивного аналізу та практичних кейсів. Ключовим інструментом обрано уніфіковану теорію державної кризи, яка допомагає розглянути репутаційні втрати як наслідки структурного дисбалансу в умовах дефіциту ресурсів.

Ключовими методами в дослідженні виступають: 1) порівняльний аналіз, застосований для вивчення інституційних моделей; 2) аналіз кейсів, проаналізовано російську дезінформаційну кампанію «Doppelganger» як приклад атаки на репутацію держави та українську комунікаційну програму «Brave Ukraine» як основу успішної репутаційної стратегії; 3) контент-аналіз допомагає опрацювати офіційні документи, звіти, матеріали надані Єврокомісіями; 4) вторинний аналіз соціологічних даних дозволяє розглянути результати опитувань центрів досліджень.

Результати і обговорення. Механізми формування та втрати політичної репутації неможливі без ґрунтового аналізу кризи, в якій можуть опинитися держави. Систематизація знань щодо таких кейсів в політичній науці дозволяє сформувати уніфіковану теорію державної кризи. Дослідники виділяють декілька основних теоретичних форм погляду на репутацію та її роль в умовах кризи. Інституціональний підхід надає можливість проаналізувати адаптивну змугу державних структур в умовах кризи. Репутація відображає їх ефективність в таких умовах. Якщо інституції держави не в змозі правильно виконувати свої обов'язки, падає довіра до держави загалом.

Демографічна теорія пропонує вивчити вплив тиску на населення та ефект конкуренції еліти на ресурсну базу держави. Багато елітних груп конкурують протягом стабільної ситуації в державі, а протягом кризи виникає розподіл внутрішніх ресурсів, що руйнує репутаційну єдність щодо внутрішньої та зовнішньої політики держави. Світовий підхід, формується на основі глобальної стабільності. Країни, що розвиваються є найбільш вразливими до коливань світової політики та економічної репутації, яку можуть підірвати будь-які рішення чи заяви політиків, органів державної влади або прийняті закони. Дослідження ж легітимної форми дозволяє розглянути масову мобілізацію населення, ключовою фігурою якого виступає легітимна влада в очах мас, що робить репутацію критично важливою для владних структур [16; 17].

Україна в умовах війни, об'єднує в собі різні умови кризи та дозволяє глибше проаналізувати роль репутації та її вплив. Війна створює дефіцит різних форм ресурсів, який потребує ефективного управління та реагування. Одночасно, корупційні скандали в тилу сприймаються як криза в умовах достатності, що формує значні виклики для репутації. В таких умовах перед владою виникає проблема, за умовами якої потрібно переконати населення

та партнерів, що дефіцит це наслідок агресії, а збереження достатності відбувається за умов боротьби з посяганнями на ці резерви.

Європейський Союз за останні роки зіткнувся з багатьма викликами, міграційна криза, повномасштабне вторгнення в Україну, енергетичний шантаж, які змусили переглянути основу щодо захисту власних ресурсів та політичної спроможності та репутації. ЄС активізував діяльність різних структур залучивши їх до Наукових консультативних механізмів. Єврокомісії тепер спираються на звіти об'єднань таких як Science Advice for Policy by European Academies [18] або на Групу головних наукових радників. Такий підхід дозволив надати рішенням ЄС наукового підґрунтя, яке захистило від звинувачень в неефективності.

Особливу увагу слід звернути на боротьбу з дезінформацією. Європейська служба зовнішніх справ відіграє і буде відгравати ключову роль у захисті репутації ЄС. Спеціальні групи відслідковують іноземні маніпуляції інформацією та втручання. Важливим кроком стала публікація, на регулярній основі, звітів про загрози [2; 13; 14]. Ці документи не тільки фіксують, а і розкривають методичні атаки, що дозволяє вчасно реагувати та руйнувати фейкові заяви. Публічне викриття дозволяє відбити загрозу і направити її на потенційного агресора [6].

Загальний аналіз практик країн ЄС показує унікальність та різноманітність підходу щодо захисту репутації держав. Так, в Франції створена в 2021 році Служба VIGINUM при Генеральному секретаріаті оборони та національної безпеки [3;7]. Фактично виконувані функції полягають в виявленні та охарактеризуванні цифрового іноземного втручання. VIGINUM використовують алгоритми аналізу відкритих даних з метою виявлення підозрілої поведінки в соцмережах, як от бот-ферми, скоординовані кампанії, дезінформаційні закиди. Франція все активніше використовує звіти служби для публічного осуду і звинувачень іноземного втручання, таким чином відбілюючи свою репутацію.

Створений Національний центр кризового управління в Литві у 2023 році став основою боротьби з гібридними атаками. Центр унікальний тим, що взаємодіє з громадськими структурами боротьби проти «троль» медіа, що робить захист країни спільною працею [11]. Інший приклад Естонії, яка на основі Урядового офісу здійснює стратегічну координацію. Естонія успішно інтегрувала бренд цифрової країни, що надає репутації технологічного лідера створюючи базис інформаційної безпеки, таким чином атаки на неї сприймають не тільки як загроза країні, а як виклик для світової інформаційної інфраструктури [18].

Ефективність таких структур можна оцінити з наявного кейса гібридної атаки росії «Doppelgager». Агресор створював деталізовано однакові копії урядових, медіа сайтів, наповнюючи їх фейковими новинами, контентом. Статті клонів дискредитували уряди, створювали корупційні скандали, розповсюджували тезу про близьку економічну кризу та неефективність і марність підтримки України. Першочергова мета таких дій була в зруйнуванні довіри населення, підірвати підтримку урядів та посіяти паніку близького колапсу теперішньої політики держав [2].

Франція разом з Німеччиною опублікували детальний звіт щодо активних дій з боку росії, було проведено розслідування з розкриття структури цієї мережі. Вчасна реакція з боку захисних інституцій допомогла перемістити вплив такої атаки назад на агресора та доказати ворожу діяльність росії в ЄС, залучивши громадську думку на захист національних інституцій [3; 12, с. 11–12].

Для України в період агресивного нападу рф, такі кейси є показові, через їх систематичність, репутація стала основою міжнародної стабільності країни та прямим відображенням її єдності. До 2022 року Україна на міжнародній арені мала ярлики корупційної, олігархічної, інституційно слабкої держави. Повномасштабне вторгнення росії стало базовою формою відлиги міжнародного сприйняття. Комунікаційна кампанія «Brave Ukraine», сформована на

основі опору ЗСУ та об'єднаності суспільства, успішно витіснила попередні уявлення про Україну. Особливо допомогла ставка на індивідуальний рейтинг президента В. Зеленського на початку вторгнення. Налагоджена комунікація з початку агресії допомогла ефективно, а головне в короткий термін отримати прихильність західних партнерів та активізувати підтримку [21].

Україна показала свою здатність щодо активної трансформації та будівництва інституцій в умовах війни. Так, на початку війни Центр протидії дезінформації (ЦПД) при РНБО став ключем у боротьбі з інформаційними вкидами. ЦПД спростовує фейки, аналізує актуальний наратив ворога, прогнозує можливі інформаційні атаки та приймає міри для їх спростування. Показовими є звіти про кампанію інформаційної пропаганди в Африці, використання генераційних платформ ШІ для створення фейкових відео, такі приклади демонструють ефективність центру та відображають високий рівень дослідження питання інформаційної війни [10]. Центр протидії дезінформації має можливості розвиватися та розширюватися, так недавно було залучено співпрацю з інформаційними платформами TikTok, Youtube, що дозволяє заблокувати ворожі канали впливу та очистити інформаційне поле від недостовірної інформації.

Особливої уваги в контексті формування політичної репутації України заслуговує суттєва трансформація підходів до публічної дипломатії Міністерства закордонних справ. У відповідь на безпрецедентні безпекові виклики та потребу в постійній міжнародній підтримці МЗС України перейшло від переважно стриманої, протокольної моделі зовнішньополітичної комунікації до більш активної, проактивної та, в окремих аспектах, жорсткої дипломатії, зорієнтованої безпосередньо на іноземну громадську думку. Такий підхід передбачає не лише взаємодію з урядовими колами, а й цілеспрямовану роботу з медіа, експертним середовищем, лідерами громадської думки та широкими верствами суспільства за кордоном [5].

Українські дипломати суттєво розширили інформаційний та комунікаційний інструментарій публічної дипломатії, активно залучаючи культурні та освітні проекти, цифрові платформи, соціальні мережі, міжнародні форуми, публічні дискусії та інтерв'ю для провідних світових медіа. Така багатоканальна стратегія дозволила Україні значно підвищити власну видимість у глобальному інформаційному просторі та сформувати стабільну присутність у міжнародному медіапорядку денному. У результаті українські дипломати та офіційні представники держави регулярно опиняються серед найбільш цитованих спікерів з питань міжнародної безпеки, війни та європейської політики, що сприяє закріпленню позиції України як активного та суб'єктного учасника міжнародних відносин [4].

Водночас активізація публічної дипломатії та посилення комунікаційної присутності України на міжнародній арені не означали автоматичного усунення всіх репутаційних ризиків. Навпаки, зростання уваги іноземної аудиторії та медіа до українського порядку денного зробило внутрішні проблеми більш видимими та чутливими для міжнародного сприйняття. У цьому контексті особливо загострилася суперечність між задекларованими реформаторськими зусиллями держави та практичними викликами їх реалізації, що безпосередньо вплинуло на здатність України зберігати сталий рівень політичної репутації та позитивного іміджу [9; 15, с. 3–4].

Саме в цій площині актуалізувалася проблема корупційних парадоксів. У 2024-2025 р. тема корупції знову стала проблемою для України. Сформовані програми взаємодії (Prozorro) демонстрували відкритість та декларованість, тоді як інша сторона показувала гучні корупційні схеми [19]. Справи щодо закупівлі Міноборони, відновлення інфраструктури, енергетики, миттєво були опубліковані західними медіа та російською пропагандою [10]. Для західних союзників такі події стають основою для обмеження допомоги. Згідно Звіту Офісу генерального інспектора Пентагону та GAO (Government Accountability Office) [21] було впроваджено жорсткий нагляд за наданою військовою допомогою. Хоч з огляду на ситуацію

підтверджених фактів розкрадань, продажів зброї не було, факт посиленого контролю є основою для недовіри та підриву репутації.

Показовим підривом репутації є діяльність НАБУ та САП, з однієї сторони викриття корупції та активна боротьба проти неї, з іншої активізація медіа щодо корупції та створення негативного фону. Найбільшого ризику для політичної репутації була спроба обмежити НАБУ, що мало призвести до колосальної втрати довіри до країни. Повернути репутаційну оцінку допомогло небайдуже суспільство, яке відкрито говорило про проблему такого рішення та в його скасуванні. Така єдність громадян відобразила готовність відстоювати свою, як державну так і політичну репутацію [20; 21]. Водночас показники довіри суспільства до інституцій та стабільність прагнень євроатлантичного курсу не усувають репутаційних викликів, а підкреслюють їх складність.

Особливе місце у структурі суспільної довіри в Україні посідають Збройні Сили України, які на сучасному етапі є інституцією з найвищим рівнем громадської підтримки та легітимності. Умови повномасштабної війни зумовили трансформацію ролі ЗСУ, яка вийшла далеко за межі суто оборонної функції. Армія стала ключовим символом національної стійкості, здатності держави до самозахисту та центральним джерелом суспільного опору збройній агресії російської федерації. Високий рівень довіри до ЗСУ формує важливу соціально-політичну основу для мобілізації суспільства, підтримки оборонних ініціатив і легітимації стратегічних рішень у сфері національної безпеки та оборони [8].

Водночас у ставленні громадян до представницьких органів влади, зокрема парламенту, фіксується зниження рівня довіри. Така динаміка є характерною для суспільств, що перебувають у стані затяжної війни, та зумовлюється поєднанням соціальної втоми, економічних труднощів і сприйняттям недостатньої ефективності владних інститутів. Фактично йдеться про наслідок підвищених очікувань суспільства від політичного керівництва в умовах екзистенційної загрози, коли кожне управлінське рішення піддається особливо ретельній оцінці. За таких обставин збереження політичної репутації держави набуває принципового значення, оскільки саме вона виступає чинником стабілізації внутрішньополітичної ситуації та підтримки довіри до обраного стратегічного курсу [1].

Майбутнє України нерозривно пов'язане з процесами європейської інтеграції та післявоєнної відбудови. Європейська комісія у своїх оцінках неодноразово відзначає суттєвий прогрес України у взаємодії з Європейським Союзом, водночас наголошуючи на необхідності виконання чітко визначених умов та критеріїв. У цьому контексті політична репутація України виконує роль узагальненої характеристики надійного партнера й держави-кандидата, яка декларує та поступово реалізує реформи. Водночас остаточна оцінка та перспектива членства безпосередньо залежатимуть від фактичної імплементації цих змін і здатності держави забезпечити їх сталість.

Висновки. Політична репутація є багатогранним поняттям, яке дає змогу узагальнити поточний стан та окреслити перспективи розвитку держави в умовах кризових викликів. У критичних ситуаціях репутація перестає бути лише сферою комунікації чи символічного позиціонування і трансформується в питання реальної функціональної спроможності державних інституцій. Для України вкрай важливою є не лише репутація «жертви» збройної агресії, а формування образу «держави, що здатна ефективно, самостійно функціонувати попри війну та одночасно впроваджувати системні реформи». Європейський досвід переконливо свідчить, що одним із найбільш ефективних інструментів захисту політичної репутації є створення спеціалізованих технократичних інституцій, покликаних протидіяти гібридним загрозам та інформаційному впливу (зокрема, приклад французького агентства VIGINUM). У цьому контексті Україна потребує посилення міжінституційної координації, а також належного захисту таких структур від будь-якого зовнішнього чи внутрішнього політичного тиску.

Ключовим чинником подолання репутаційних викликів залишається системна боротьба з корупцією. Репутаційні втрати, спричинені корупційними скандалами, безпосередньо впливають на рівень міжнародної довіри та обсяги зовнішньої допомоги. Водночас дієвою довгостроковою стратегією є забезпечення максимальної прозорості та невідворотності покарання, навіть у тих випадках, коли це може породжувати суспільні дискусії або призводити до тимчасового погіршення іміджевих показників. Унікальною особливістю України в цьому процесі виступає розвинене та активне громадянське суспільство, яке слугує важливим запобіжником, інструментом контролю та своєрідною верифікацією політичних рішень і репутаційних практик держави.

На сучасному етапі політична репутація України формується як складний сплав героїзму суспільства, стійкості державних інституцій та процесів глибокої інституційної трансформації. Її збереження й посилення вимагають відмови від спрощених іміджевих рішень на користь системної та тривалої роботи з розбудови довіри як всередині країни, так і на міжнародному рівні.

Література:

1. Милосердна І. М. Імідж політичного лідера як категорія PR-технології. Актуальні проблеми політики. 2020. № 64. С. 118–133. DOI: <https://doi.org/10.32837/app.v0i64.191>.
2. 3rd EEAS Report on Foreign Information Manipulation and Interference Threats. EEAS. URL: https://www.eeas.europa.eu/eeas/3rd-eeas-report-foreign-information-manipulation-and-interference-threats-0_en.
3. Accueil SGDSN. URL: https://www.sgdsn.gouv.fr/files/files/Publications/20250207_NP_SGDSN_VIGINUM_Rapport%20menace%20informationnelle%20IA_EN_0.pdf.
4. Axyonova V., Lozka K. Diplomacy beyond the state: Ukrainian think tank experts as wartime diplomacy actors. *European Security*. 2024. P. 1–19. DOI: <https://doi.org/10.1080/09662839.2024.2350465>.
5. Bjola C., Fjällhed A. Public diplomacy in the crossfire: decoding Ukraine's 'Strategic Self' during wartime. *International Affairs*. 2025. DOI: <https://doi.org/10.1093/ia/iaaf179>.
6. Europe needs better, more strategic crisis management, according to independent scientific and ethics advisors. Research and innovation. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/news/all-research-and-innovation-news/europe-needs-better-more-strategic-crisis-management-according-independent-scientific-and-ethics-2022-11-22_en.
7. Foreign digital interference – Publication of the VIGINUM report on information manipulation (5 Feb. 2025). France Diplomacy – Ministry for Europe and Foreign Affairs. URL: <https://www.diplomatie.gouv.fr/en/french-foreign-policy/digital-diplomacy/news/article/foreign-digital-interference-publication-of-the-viginum-report-on-information>.
8. Foreign policy and security. Opinions of Ukrainian Society–2025. Part 1. Центр «Нова Європа». URL: <https://neweurope.org.ua/en/analytics/en-foreign-policy-and-security-opinions-of-ukrainian-society-2025-part-1/>.
9. Jervis R., Yarhi-Milo K., Casler D. Redefining the Debate Over Reputation and Credibility in International Security. *World Politics*. 2020. P. 1–37. DOI: <https://doi.org/10.1017/s0043887120000246>.
10. Kurnyshova Y. Ukraine at War: Resilience and Normative Agency. Ahead of Print. 2023. DOI: <https://doi.org/10.51870/uxxz5757>.
11. Lithuania's LRT Crisis as a Test of Civil Resilience and Engagement. Begin-Sadat Center for Strategic Studies. URL: <https://besacenter.org/lithuanias-lrt-crisis-as-a-test-of-civil-resilience-and-engagement/>.
12. Malit F., Alexander K. A new capital pipeline to the Gulf? Geopolitical conflicts, capital flight, and the Russian exodus to the United Arab Emirates. *British Journal of Middle Eastern Studies*. 2025. P. 1–18. DOI: <https://doi.org/10.1080/13530194.2025.2559341>.
13. National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine. URL: <https://www.nationalacademies.org/read/25058/chapter/3>.
14. Root Narrative Theory and Character Assassination | Simmons | Journal of Applied Social Theory. *Journal of Applied Social Theory*. URL: <https://socialtheoryapplied.com/journal/jast/article/view/66/121/>.
15. State Crisis Theory: A systematization of institutional, soc. Economics and Finance Research | IDEAS/RePEc. URL: https://ideas.repec.org/p/osf/socarx/e7zsd_v1.html.

16. State Crisis Theory: A Unification of Institutional, Socio-ecological, Demographic-structural, World-systems, and Revolutions Research. Utrecht University. URL: <https://research-portal.uu.nl/en/publications/state-crisis-theory-a-unification-of-institutional-socio-ecologic/>.
17. Strategic communication. Riigikantselei. URL: <https://www.riigikantselei.ee/en/strategic-communication>.
18. Strategic Crisis Management in the European Union – ALLEA. ALLEA | All European Academies. URL: <https://allea.org/portfolio-item/strategic-crisis-management-in-the-european-union/>.
19. The 2024 Corruption Perceptions Index in the world. *The 2024 Corruption Perceptions Index in the world*. URL: <https://cpi.ti-ukraine.org/en/>.
20. Ukraine—Country Performance, Brand Strength and Reputation. TPBO. URL: <https://placebrandobserver.com/ukraine-country-performance-brand-strength-reputation/>.
21. Ukraine Oversight. U.S. Government Accountability Office (U.S. GAO). URL: <https://www.gao.gov/ukraine-oversight>.

References:

1. Myloserda, I. M. (2020). Imidzh politychnoho lidera yak katehoriia PR-tekhnohii [Image of a political leader as a category of PR technology]. *Aktualni problemy polityky – Actual Problems of Politics*, 64, 118–133. <https://doi.org/10.32837/app.v0i64.191> [in Ukrainian].
2. European External Action Service. (2024). 3rd EEAS report on foreign information manipulation and interference threats. Retrieved from: https://www.eeas.europa.eu/eeas/3rd-eeas-report-foreign-information-manipulation-and-interference-threats-0_en.
3. Secrétariat général de la défense et de la sécurité nationale. (2025). Artificial intelligence and information manipulation threats (VIGINUM report). Retrieved from: https://www.sgdsn.gouv.fr/files/files/Publications/20250207_NP_SGDSN_VIGINUM_Rapport%20menace%20informationnelle%20IA_EN_0.pdf.
4. Axyonova, V., & Lozka, K. (2024). Diplomacy beyond the state: Ukrainian think tank experts as wartime diplomacy actors. *European Security*, 1–19. <https://doi.org/10.1080/09662839.2024.2350465>.
5. Bjola, C., & Fjällhed, A. (2025). Public diplomacy in the crossfire: Decoding Ukraine’s “strategic self” during wartime. *International Affairs*. <https://doi.org/10.1093/ia/iiaf179>.
6. European Commission, Directorate-General for Research and Innovation. (2022). Europe needs better, more strategic crisis management, according to independent scientific and ethics advisors. Retrieved from: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/news/all-research-and-innovation-news/europe-needs-better-more-strategic-crisis-management-according-independent-scientific-and-ethics-2022-11-22_en.
7. Ministry for Europe and Foreign Affairs of France. (2025, February 5). Foreign digital interference: Publication of the VIGINUM report on information manipulation. Retrieved from: <https://www.diplomatie.gouv.fr/en/french-foreign-policy/digital-diplomacy/news/article/foreign-digital-interference-publication-of-the-viginum-report-on-information>.
8. New Europe Center. (2025). Foreign policy and security: Opinions of Ukrainian society–2025. Part 1. Retrieved from: <https://neweurope.org.ua/en/analytics/en-foreign-policy-and-security-opinions-of-ukrainian-society-2025-part-1/>.
9. Jervis, R., Yarhi-Milo, K., & Casler, D. (2020). Redefining the debate over reputation and credibility in international security. *World Politics*, 1–37. <https://doi.org/10.1017/S0043887120000246>.
10. Kurnyshova, Y. (2023). Ukraine at war: Resilience and normative agency. Ahead of Print. <https://doi.org/10.51870/uxxz5757>.
11. Begin-Sadat Center for Strategic Studies. (2024). Lithuania’s LRT crisis as a test of civil resilience and engagement. Retrieved from: <https://besacenter.org/lithuanias-lrt-crisis-as-a-test-of-civil-resilience-and-engagement/>.
12. Malit, F., & Alexander, K. (2025). A new capital pipeline to the Gulf? Geopolitical conflicts, capital flight, and the Russian exodus to the United Arab Emirates. *British Journal of Middle Eastern Studies*, 1–18. <https://doi.org/10.1080/13530194.2025.2559341>.
13. National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine. (2019). Chapter 3. Retrieved from: <https://www.nationalacademies.org/read/25058/chapter/3>.
14. Simmons, W. (n.d.). Root narrative theory and character assassination. *Journal of Applied Social Theory*. Retrieved from: <https://socialtheoryapplied.com/journal/jast/article/view/66/121/>.

15. State Crisis Theory Research Group. (n.d.). State crisis theory: A systematization of institutional, socio-economic and finance research. IDEAS/RePEc. Retrieved from: https://ideas.repec.org/p/osf/socarx/e7zsd_v1.html.
16. State Crisis Theory Research Group. (n.d.). State crisis theory: A unification of institutional, socio-ecological, demographic-structural, world-systems, and revolutions research. Utrecht University. Retrieved from: <https://research-portal.uu.nl/en/publications/state-crisis-theory-a-unification-of-institutional-socio-ecologic/>.
17. Riigikantselei. (n.d.). Strategic communication. Retrieved from: <https://www.riigikantselei.ee/en/strategic-communication>.
18. ALLEA – All European Academies. (n.d.). Strategic crisis management in the European Union. Retrieved from: <https://allea.org/portfolio-item/strategic-crisis-management-in-the-european-union/>.
19. Transparency International Ukraine. (2024). The 2024 corruption perceptions index in the world. Retrieved from: <https://cpi.ti-ukraine.org/en/>.
20. The Place Brand Observer. (2024). Ukraine: Country performance, brand strength and reputation. Retrieved from: <https://placebrandobserver.com/ukraine-country-performance-brand-strength-reputation/>.
21. U.S. Government Accountability Office. (n.d.). Ukraine oversight. Retrieved from: <https://www.gao.gov/ukraine-oversight>.

Victor Tkachuk. Political Reputation of the State under Conditions of Crisis and Military Threats: European Experience and the Ukrainian Context

The article provides a comprehensive analysis of the phenomenon of the political reputation of the state under conditions of crisis and military threats, drawing on contemporary European experience and the Ukrainian context. Political reputation is examined as a multidimensional strategic resource that, during periods of security challenges, significantly influences the level of international trust, the state's capacity to secure foreign policy, economic, and security support, as well as processes of internal societal consolidation. The study substantiates the thesis that in times of crises and wars, a state's reputational capital is shaped not only through traditional diplomatic instruments, but also through effective crisis communication, institutional capacity, adherence to democratic values, and the resilience of political institutions.

The paper explores the transformation of reputational practices in European Union member states under the impact of wars, hybrid threats, information attacks, domestic political instability, and global crises. Particular attention is paid to the role of state institutions, strategic communications, public diplomacy, and media policy in maintaining and strengthening a positive international image under extraordinary circumstances. The analysis also highlights mechanisms for countering disinformation and fostering trust among international partners and domestic audiences.

A significant part of the study is devoted to the Ukrainian case, where political reputation is being shaped under conditions of full-scale war and active European integration dynamics. The research identifies key risks, challenges, and opportunities for the development of Ukraine's reputational potential in the international arena, and outlines the importance of adapting European practices of crisis reputation management. The implementation of European experience may become an important instrument for strengthening Ukraine's position on its path toward membership in the European Union. The findings obtained can be applied in academic research, educational programs, as well as in the practice of public policy-making and strategic communications in the context of contemporary challenges.

Key words: political reputation, crisis situations, military threats, European Union, Ukraine, international trust, European integration, hybrid challenges, national security.

Відомості про автора:

Ткачук Віктор – аспірант кафедри політичних наук,
Карпатський національний університет імені Василя Стефаника.

Надійшла 29.11.2025

Прийнята 12.12.2025

Опублікована 28.01.2026